

[Karen Thurrø Hansen.]

oplyse om adgangen til indbringelse for domstolene. I sidste instans har forældrene mulighed for gennem justitsministeriet at lade sagen indbringe for højesteret.

Helt naturligt er der tale om en langvarig proces, som kan slide på et måske i forvejen nedbrudt forældrepar, men efter min mening er grundlaget for retssikkerheden for menigmand i orden.

Tilbage står så måske forældrenes erkendelse af deres egen magtesløshed, og uanset hvor man er placeret i samfundet, så er denne selverkendelse vel nok noget af det sværeste for et menneske at overvinde. Men om retssikkerheden for de berørte parter kan der ikke herske tvivl. Det grundlag er i orden og bør ikke betvivles, specielt ikke fra politisk side.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil godt starte med at takke socialministeren for den redegørelse, hun gav. Jeg synes, det var en klar og god redegørelse for det lovgrundlag, de her meget, meget alvorlige sager varetages på, og det sparer os andre for alt for megen lovhenviisning i de indlæg, vi skal komme med under denne debat.

Så vil jeg gerne sige, at for mig at se — og det er der også andre ordførere, bl. a. fru Grethe Philip, der har nævnt — er den måde, forespørgslen er formuleret på, udtryk for, at de mennesker, hr. Wamberg ønsker at beskytte, er forældrene og ikke børnene.

Vi har nu indtil den 1. april 1976 en lov, der hedder lov om børne- og ungdomsfor-
sorg. Den lovs formål er at varetage børnenes tarv i dette land. Der er vel ingen af os, der er i tvivl om, at der nogle gange kan være modsætningsforhold mellem det, børnene har brug for, det børnene har behov for, og det forældrene har brug for, det forældrene har behov for. Derfor er det godt, at vi har haft en lov om børne- og ungdomsfor-
sorg, der specielt tog sig af børnene.

Nu har vi fået den inkorporeret i lov om social bistand, som træder i kraft den 1. april 1976, og vi må kun håbe, at den er i stand til at yde en i hvert fald mindst lige så god beskyttelse af børnene som den lov, vi har arbejdet efter hidtil.

Jeg læser ud af hr. Wambergs formulering

af forespørgslen, at det, han vil beskytte, er forældrenes ejendomsret til børnene, og at han betragter denne ejendomsret som hellig og ukrænkelig. Det gør jeg ikke. Jeg mener, at denne ejendomsret tit har givet sig udslag i både psykisk og fysisk vold og tvang mod børn, der i kraft af deres afhængighed er værgeløse ofre i disse voksnes vold. De er fysisk, psykisk og økonomisk afhængige og derfor ikke i stand til at modsætte sig eventuel tvang og vold fra de voksnes side.

Heldigvis er det kun i de sjældne tilfælde, vi er ude for et sådant forhold mellem børn og forældre, men disse forhold kender vi; vi ved, at de findes. Derfor er det også nødvendigt med en lovgivningsmæssig beskyttelse, der giver mulighed for, at man kan gribe ind i de tilfælde, hvor der er tale om vold og tvang. Og jeg mener, at børns retsbeskyttelse i dette land egentlig ikke er god nok. Der skal faktisk meget grov fysisk mishandling til fra forældrenes side, før det offentlige griber ind. Hvorfor tror man ellers, at så mange børn i dag søger væk fra deres hjem, når de når op i nærheden af pubertetsalderen?

Hr. Wamberg nævnte nogle organisationer, BRIS, Børnemagt osv., som han beskyldte for at lokke børn fra deres hjem og tvinge børn fra deres hjem. Men det er jo børn, der går frivilligt fra deres hjem. Det er jo børn, der flygter derhjemme fra, det drejer sig om, fordi de ikke føler, at de får deres behov tilgodeset i de hjem, hvor de lever, fordi de ikke oplever, at der bliver lyttet til dem og taget hensyn til dem. Det er jo derfor, de går deres vej.

Det gælder selvfølgelig især de ældre børn, og jeg ved, at hr. Wambergs udgangspunkt for denne forespørgselsdebat er de små børn. Men med hensyn til de ældre børn, som jeg nu altså er startet med, mener jeg, at vi har for høj en personlig myndighedsalder i dette land, og jeg kunne godt tænke mig at spørge socialministeren, om hun vil være med til at overveje at sænke den personlige myndighedsalder fra 18 til 16 år. Jeg synes, vi alt for tit er ude for konflikter i den alder mellem børn og forældre, som børnene ikke kan få lejlighed til at løse, fordi de er helt afhængige af deres forældres beslutninger. Det er nedværdigende scener, vi er udsat for i de her tilfælde, hvor børnene bliver